

II SA/Gd 1/10 - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku

LEX nr 649529

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku

z dnia 10 czerwca 2010 r.

II SA/Gd 1/10

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Dorota Jadwiszczok (spr.).

Sędziowie: WSA Mariola Jaroszevska, NSA Krzysztof Ziółkowski.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2010 r. na rozprawie sprawy ze skargi J. T., A. T., Z. T. na uchwałę Rady Miejskiej we Władysławowie z dnia 18 marca 2009 r., nr XXXI/321/2009 w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego CHP-1

- 1.** stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części dotyczącej obszaru oznaczonego symbolem 65 KDX,
- 2.** określa, że zaskarżona uchwała w części opisaną w punkcie pierwszym nie może być wykonana,
- 3.** zasądza od Rady Miejskiej we Władysławowie solidarnie na rzecz J. T., A. T., Z. T. kwotę 591,00 (pięćset dziewięćdziesiąt jeden) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadnienie faktyczne

Rada Miejska we W. uchwałą z dnia 18 marca 2009 r., nr (...), działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5, art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (j.t. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) dalej jako U.s.g. oraz art. 20 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.) dalej jako U.p.z.p. uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego obszaru pomiędzy: (...) do granic rezerwatu (...) - od strony zachodniej, do granic planu (...) od strony południowej i planu CHP - 3 od strony wschodniej.

Pismem z dnia 1 października 2009 r. J., Z. i A. T. skierowali do Rady Miejskiej we W. wezwanie w trybie art. 101 ust. 1 U.s.g. do usunięcia naruszenia prawa polegającego na błędnym wytyczeniu ciągu pieszo - jezdnego 65 KDX, którego wymiary, zwłaszcza na odcinku końcowym, na styku z działką nr (...) nie spełniają wymogów prawa oraz naruszają uprawnienia właścicielskie skarżących w stosunku do działki nr (...). Wnieśli o zmianę planu w zakresie rozmiarów ciągu pieszo - jezdnego i zawrotki poprzez ich powiększenie.

W dniu 30 listopada 2009 r. J., Z. i A. T. wnieśli do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku skargę na uchwałę z dnia 18 marca 2009 r., nr (...) żądając jej zmiany, jako naruszającej prawo oraz interes i uprawnienia skarżących.

W uzasadnieniu skargi skarżący podnieśli, że uchwalony plan przewiduje wytyczenie ciągu pieszo - jezdnego oznaczonego symbolem 65 KDX, który narusza wymagania w zakresie ochrony przeciwpożarowej określonej w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych, które to rozporządzenie obowiązywało w chwili uchwalenia planu miejscowego oraz uchylającym je rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 lipca 2009 r. Zgodnie bowiem z tymi regulacjami ciąg komunikacyjny powinien być zakończony placem manewrowym o wymiarach co najmniej 20 m x 20 m lub w inny sposób umożliwić dojazd do obiektu budowlanego i powrót pojazdu bez cofania. Tymczasem zgodnie z kwestionowanym planem miejscowym "zawrotka" przy ulicy B. na styku ze stanowiącą własność skarżących działką nr (...) ma wymiary jedynie 7 m x 12 m., co więcej zaopatrzona jest w hydrant przeciwpożarowy. Zdaniem skarżących zbyt mała powierzchnia manewrowa zakłócona hydrantem uniemożliwia wykonywanie manewrów samochodom ciężarowym (w tym wozom straży pożarnej) dla których dostęp do działki nr (...) możliwy jest jedynie z ulicy B. i narusza przywołane wyżej przepisy przeciwpożarowe.

Skarżący podkreślili dalej, że powierzchnia "zawrotki" jest zmniejszona przez występujący na granicy działek nr (...), (...) oraz "zawrotki" uskok o wysokości 3,5 i 4 m co oznacza, że jej wymiary w części południowo - wschodniej ulegają zmniejszeniu z 7 m do 3,5 m.

Skarżący podnieśli ponadto, że w wyniku uchwalenia planu miejscowego doszło do likwidacji wcześniej planowanej i już częściowo urządzonej ul. (...) na odcinku przylegającym bezpośrednio do działki nr (...), co spotęgowało jeszcze problem wynikający z ukształtowania terenu działki nr (...) oraz znajdującego się na niej uskoku. Uskok ten łącznie z planowanym ciągiem pieszo - jezdny powoduje zwężenie wjazdu na działkę (...) do ok. 3 m, co uniemożliwia bezpieczny i dogodny wjazd przez bramę oraz przejście dla pieszych furtek. Tymczasem, jak wynika z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, dopuszcza się zastosowanie dojścia i dojazdu do działek budowlanych w postaci ciągu pieszo - jezdnego, pod warunkiem że ma on szerokość nie mniejszą od 5 m, umożliwiającą ruch pieszy oraz ruch i postój pojazdów. Zatem postanowienia planu miejscowego naruszają przepisy niniejszego rozporządzenia.

Końcowo skarżący wskazali, że naruszenie prawa negatywnie wpływa na ich sferę skarżących, gdyż pozbawia ich uprawnień do prawidłowego korzystania z nieruchomości. Uniemożliwia bowiem prawidłową ochronę mienia na wypadek pożaru oraz obniża wartość nieruchomości skarżących i obarcza ich kosztami doprowadzenia nieruchomości do stanu zgodnego z prawem w zakresie dojazdu do działki.

W odpowiedzi na skargę Rada Miasta W. wniosła o jej oddalenie.

Organ wskazał, że skarga nie zawiera uzasadnionych przesłanek do jej uwzględnienia w świetle art. 101 U.s.g., ponieważ skarżący nie wykazali naruszenia swego interesu prawnego polegającego na istnieniu bezpośredniego związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą o własną

prawnie zagwarantowaną sytuacją, nie zaś sytuacją faktyczną.

Zarzuty sformułowane w skardze odnośnie naruszonych aktów prawnych organ uznał za niezasadne. Powołał się na okoliczność, iż działka nr (...) obręb C. jest działką niezabudowaną o powierzchni 2000 m² która zgodnie z obowiązującym planem miejscowym przewidziana jest pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną i zabudowę usługową. Powołując się na przepisy prawa budowlanego, zgodnie z którymi każdy ma prawo zabudowy nieruchomości gruntowej, jeżeli wykaże prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane pod warunkiem zgodności zamierzenia budowlanego z przepisami oraz na twierdzenia skarżących, w myśl których na działce nr (...) będzie można zlokalizować obiekt budowlany przeznaczony na pobyt 50 osób, co wymagało będzie spełnienia norm pożarowych organ wyjaśnił, że to właśnie na przyszłym inwestorze będzie spoczywał obowiązek takiego przygotowania inwestycji aby spełnił on wszystkie warunki stawiane przez prawo budowlane i przepisy pożarowe.

Układ komunikacji drogowej wyznaczony w planie miejscowym CHP - 1, w skład którego wchodzi ciąg pieszo - jezdny o symbolu 65 KDX stanowi gwarancję dostępu do drogi publicznej z nieruchomości przylegających, wskazanych do zabudowy na warunkach określonych w planie. Organ wyjaśnił dalej, że ciąg pieszo - jezdny 65.KDX jest prawie całkowicie ukształtowany liniami rozgraniczającymi ul. (...) o szerokości 6 m zakończony "zawrotką" drogową o wymiarach 12 m x 7 m, co spełnia wymagania stawiane przez rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie.

W przekonaniu organu dostępność z projektowanego ciągu pieszo - jezdny 65.KDX działki nr (...) będzie odbywać się poprzez wykonanie indywidualnego zjazdu, który zgodnie z przepisami powinien posiadać szerokość nie mniejszą niż 4,5 m w tym jezdnię o szerokości nie mniejszej niż 3 m. Tymczasem zaprojektowany w planie miejscowym pas drogowy ciągu pieszo - jezdny przylegający do działki nr (...) posiada szerokość 6 m, co zdaniem organu spełnia warunki określone w przepisach prawa.

Końcowo organ podał, że niekorzystne ukształtowanie terenu działki nr (...) utrudniające zagospodarowanie nieruchomości nie ma odniesienia do zaskarżonej uchwały. Plan miejscowy wskazując przeznaczenie działki na cele budowlane daje jedynie wstępną zgodę na zrealizowanie planowanej inwestycji, stanowi postawę do sporządzenia projektu budowlanego zgodnie z przepisami obowiązującymi na dzień ubiegania się o pozwolenie na budowę.

Wobec powyższych wyjaśnień organ uznał, że zarzuty skarżących nie zasługują na uwzględnienie.

W piśmie z dnia 9 lutego 2010 r. skarżący wyjaśnili, iż ich legitymacja do wniesienia skargi na uchwałę w sprawie planu miejscowego wynika z faktu, iż są właścicielami nieruchomości nr (...) tym planem objętej.

Pismem z dnia 7 czerwca 2010 r. skarżący wniesli o stwierdzenie nieważności uchwały Rady Miejskiej we W. nr (...) z dnia 18 marca 2009 r. jako podwód podając jej niezgodność z rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych, zmieniającym je rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 lipca 2009 r. w

sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych oraz rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, która kontrolowana jest pod względem zgodności z prawem (legalności), jeżeli ustawy nie stanowią inaczej (art. 1 § 2).

W myśl art. 101 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (j.t. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostało naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia tego naruszenia - zaskarżyć kwestionowaną uchwałę do sądu administracyjnego.

Rozpoznając skargę wniesioną w oparciu o wskazany wyżej przepis obowiązkiem Sądu było w pierwszej kolejności zbadanie legitymacji procesowej strony skarżącej i ustalenie, czy będąca przedmiotem skargi uchwała narusza jej prawem chroniony interes lub uprawnienie. Kwestionowanie uchwały organu gminy w omawianym trybie przysługuje bowiem jedynie temu, kto wykaże, że zaskarżonym rozstrzygnięciem został naruszony jego interes prawny lub uprawnienie.

W orzecznictwie sądów administracyjnych eksponuje się przede wszystkim bezpośredniość, konkretność i realny charakter interesu prawnego strony kształtowanego aktem stosowania prawa materialnego (por. wyrok NSA z dnia 18 września 2003 r., sygn. akt II SA 2637/02, LEX nr 80699). Interes prawny w postępowaniu administracyjnym znaczy to samo, co ustalenie przepisu prawa powszechnie obowiązującego, na którego podstawie można skutecznie żądać czynności organu z zamiarem zaspokojenia jakiejś potrzeby albo żądać zaniechania lub ograniczenia czynności organu sprzecznych z potrzebami danej osoby (por. wyrok NSA z dnia 22 lutego 1984 r. I SA 1748/83 niepublikowany).

Skarga na podstawie art. 101 nie ma bowiem charakteru *actio popularis* - podstawą zaskarżenia jest niezgodność uchwały z prawem i równocześnie naruszenie przez nią konkretnie rozumianych interesów lub uprawnień konkretnego obywatela lub ich grupy bądź wreszcie innego podmiotu, który jest mieszkańcem danej gminy lub jest z tą gminą związany prawnie w inny sposób (np. jest właścicielem nieruchomości położonej na terenie gminy).

W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości prawo własności skarżących do objętej planem działki nr (...). Rozważenia wymaga natomiast, czy przewidziane planem wymiary ciągu pieszo-jezdnego 65 KDX ograniczają przysługujące im prawo własności tej działki poprzez pozbawienie możliwości jej dowolnego zagospodarowania, i czy powyższe narusza ich interes prawny stopniu pozwalającym na uznanie, że posiadają legitymację do zaskarżenia przedmiotowej uchwały.

W przekonaniu Sądu treść kwestionowanej uchwały w części wyznaczającej ciąg pieszo-jezdny 65 KDX wpływa na możliwość zagospodarowania przedmiotowej działki.

Zamierzeniem skarżących jest zagospodarowanie swojej działki, która zgodnie z

obowiązującym planem miejscowym przewidziana jest pod zabudowę mieszkaniową jednorodziną i zabudowę usługową. Zarówno z treści wezwania do usunięcia do naruszenia prawa jak i z treści skargi skarżący wyrazili zamiar realizacji na wspomnianej działce inwestycji w postaci budynku z pięćdziesięcioma miejscami noclegowymi. W związku z realizacją tego obiektu inwestorzy będą zobowiązani do zapewnienia odpowiedniego dostępu do drogi publicznej.

Zgodnie z przepisem § 14 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, do działek budowlanych oraz do budynków i urządzeń z nimi związanych należy zapewnić dojazd i dojazd umożliwiający dostęp do drogi publicznej, odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania oraz wymagań dotyczących ochrony przeciwpożarowej, określonych w przepisach odrębnych. Szerokość jezdni nie może być mniejsza niż 3 m. Dopuszcza się zastosowanie dojazdu do działek budowlanych w postaci ciągu pieszo - jezdni, pod warunkiem że ma on szerokość nie mniejszą niż 5 m, umożliwiającą ruch pieszy oraz ruch i postój taksówek.

W przekonaniu Sądu, ze względu na rozmiary planowanego ciągu pieszo - jezdni 65 KDX zapewnienie odpowiedniego dojazdu do należącej do skarżących działki będzie niemożliwe, co może spowodować pozbawienie ich możliwości jej swobodnego zagospodarowania.

W przedmiotowej sprawie, poprzez uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego doszło zatem, w przekonaniu Sądu, do ograniczenia swobody skarżącego w wykonywaniu prawa własności przedmiotowej działki, co przesądza o istnieniu po stronie skarżącej interesu prawnego w rozumieniu przepisu art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Skarżący mogą zatem skutecznie domagać się stwierdzenia nieważności uchwały Rady Gminy w kwestionowanej części.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.), dalej U.p.z.p., z podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi istotne naruszenie trybu sporządzania planu miejscowego a także właściwości organów w tym zakresie.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego (w skrócie m.p.z.p) jest głównym instrumentem planowania i zagospodarowania przestrzennego. Realizacja zarówno wszelkich idei planistycznych, jak i skonkretyzowanych zamierzeń powstałych na różnych szczeblach administracji zależy z reguły od inkorporowania ich do m.p.z.p. Albowiem to w m.p.z.p. dochodzi do wiążącego podmioty władzy, w tym administracji, oraz podmioty spoza systemu władzy (osoby fizyczne i ich organizacje) ustalenia bądź zmiany przeznaczenia terenu na określony w tym planie cel. Priorytetowa rola m.p.z.p. w procesie planistycznym wpływa na status gminy, której organy zostały wyposażone w kompetencje do jego sporządzania i uchwalania. W orzecznictwie i piśmiennictwie z zakresu zagospodarowania przestrzennego ów status został nazwany mianem władztwa planistycznego gminy (np. wyroki NSA: z dnia 9 czerwca 1995 r., IV SA 346/95, ONSA 1996, nr 3, poz. 125; z dnia 31 sierpnia 1998 r., IV SA 659/98, ONSA 2000, nr 1, poz. 16). Natomiast władztwo planistyczne, utożsamiane z ustalaniem przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenów położonych na obszarze gminy, powinno mieścić się w granicach wyznaczanych przepisami prawa, zawartych zarówno w

przepisach prawa zagospodarowania przestrzennego, jak i w innych przepisach szczególnych. Zgodnie z art. 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą, do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich. Należy wskazać, iż współkształtowanie przez m.p.z.p. wraz z innymi przepisami prawa treści prawa własności stanowi przewidziane w art. 140 k.c. przedmiotowe ograniczenie w sposobie wykonywania tego prawa, poddając korzystanie z nieruchomości rygorom wynikającym z treści miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (vide: wyrok NSA z dnia 6 października 1999 r., IV SA 1670/97, LEX nr 48740). Wyposażenie rady gminy w kompetencje do wiążącego określania treści prawa własności nieruchomości jest głównym atrybutem władztwa planistycznego gminy.

Trybunał Konstytucyjny w jednym z orzeczeń odnoszących się do problematyki konstytucyjnej ochrony prawa własności wskazał, że "granice swobody korzystania z rzeczy własnej, a w konsekwencji także granice ochrony własności, stanowią niewątpliwie swoiste ograniczenie właściciela (...). Ich celem i sensem jest ustalanie jedynie, w interesie ogólnym, granic swobodnego korzystania z rzeczy własnej. Przykładem takich ograniczeń mogą być przepisy Kodeksu cywilnego nakazujące uwzględnienie społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa oraz zasad współżycia społecznego przy wykonywaniu prawa własności, przepisy tego Kodeksu określane mianem prawa sąsiedzkiego, niektóre przepisy o ochronie środowiska, o planowaniu przestrzennym, Prawa budowlanego, Prawa wodnego, o ochronie dóbr kultury i inne. Ustalenie granic swobody korzystania z rzeczy własnej, a w konsekwencji i granic ochrony prawa własności jest przeciwstawieniem się pojmowania prawa własności jako prawa absolutnego". (wyrok TK z dnia 20 kwietnia 1993 r., OTK 1993, nr 1, poz. 8). Nie można bowiem żądać ochrony prawnej własności ponad to, co przewiduje art. 64 Konstytucji RP i w ślad za nim art. 140 k.c. oraz art. 6 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym. Wszystkie wyżej wskazane przepisy ustawowe wprowadzają ograniczenie własności w ramach dopuszczalnych prawnie granic przewidzianych w ust. 3 art. 64 Konstytucji RP. Nie można zatem skutecznie wywodzić naruszenia art. 140 k.c. w związku z art. 6 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, skoro przepisy te z natury swej ograniczają prawo własności, a tym samym naruszają interes prawny właściciela, jednak w granicach dopuszczonych przez prawo. W konsekwencji wskazać należy, że ograniczenia, które mogą się pojawiać w związku z uchwaleniem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli mieszczą się w przyznanym ustawowo ramach, nie stanowią naruszenia prawa i nie mogą być podstawą do stwierdzenia nieważności uchwały. Uzasadniając kwestionowane rozwiązanie planistyczne Gmina wskazała, że układ komunikacji drogowej wyznaczony w planie w skład którego wchodzi ciąg pieszo - jezdny o symbolu 65.KDX stanowi gwarancję dostępu do drogi publicznej z nieruchomości przylegających, wskazanych do zabudowy na warunkach określonych w planie. Ciąg ten jest prawie całkowicie ukształtowany liniami rozgraniczającymi ul. B. o szerokości 6 m

zakończony "zawrotką" drogową o wymiarach 12 m x 7 m, co spełnia wymagania stawiane przez rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie.

Jednakże w przekonaniu Sądu kwestionowane rozwiązanie planistyczne, wskutek zaliczenia ciągu pieszo-jezdnego 65 KDX do kategorii dróg publicznych powinno być także zgodne z przepisami rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakimi powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430). Projektowany ciąg pieszo-jezdny jest niewątpliwie jedyną drogą dojazdową do działki skarżących. Jego parametry powinny zatem już na etapie planowania odpowiadać wymaganiom jakie dla tego typu dróg stanowi powyższe rozporządzenie. Przepis art. 125 rozporządzenia stanowi, że w razie nieprzelotowego zakończenia tego typu drogi wykonuje się na jej zakończeniu plac do zawracania samochodów. Plac taki, przy uwzględnieniu ruchu samochodów ciężarowych powinien mieć promień nie mniejszy niż 9.0 m lub kształt kwadratu o wymiarach nie mniejszych niż 12,5 x 12,5. Planowany ciąg pieszo-jezdny powyższych parametrów nie spełnia.

Z tych też przyczyn Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku, na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) oraz art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 ze zm.) stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały, w części kwestionowanej przez skarżących.

W uzasadnieniu skargi skarżący podnieśli także, że wytyczenie ciągu pieszo - jezdno oznaczonego symbolem 65 KDX, narusza wymagania w zakresie ochrony przeciwpożarowej określonej w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych, które to rozporządzenie obowiązywało w chwili uchwalenia planu miejscowego. Zdaniem skarżących zbyt mała powierzchnia manewrowa "zawrotki" uniemożliwia wykonywanie manewrów samochodom ciężarowym (w tym wozom straży pożarnej) dla których dostęp do działki nr (...) możliwy jest jedynie z ulicy B. i narusza przywołane wyżej przepisy przeciwpożarowe.

Zarzut ten nie jest, w przekonaniu Sądu, zasadny. Zgodnie z przepisem art. 12 powyższego rozporządzenia drogę pożarową o utwardzonej nawierzchni, umożliwiającą dojazd pojazdów jednostek ochrony przeciwpożarowej do obiektu budowlanego o każdej porze roku, należy doprowadzić między innymi do budynku mającego ponad 50 miejsc noclegowych;

Taki właśnie obiekt zamierzają zrealizować skarżący.

Droga pożarowa powinna przebiegać wzdłuż dłuższego boku budynku, na całej jego długości, a w przypadku gdy krótszy bok budynku ma więcej niż 60 m - z jego dwóch stron, przy czym bliższa krawędź drogi pożarowej musi być oddalona od ściany budynku o 5-15 m dla obiektów zaliczanych do kategorii zagrożenia ludzi i o 5-25 m dla pozostałych obiektów. Pomiędzy tą drogą i ścianą budynku nie mogą występować stałe elementy zagospodarowania terenu lub drzewa i krzewy o wysokości przekraczającej 3 m, uniemożliwiające dostęp do elewacji budynku za pomocą podnośników i drabin mechanicznych. Tak usytuowana droga pożarowa powinna zapewniać przejazd bez cofania lub powinna być zakończona placem manewrowym o wymiarach 20 m x 20 m, względnie można przewidzieć inne rozwiązania

umożliwiający zawrótce pojazdu, z zastrzeżeniem ust. 10.

Treść rozporządzenia, który powołują skarżący w skardze wyraźnie przewiduje urządzenie drogi pożarowej na wzdłuż budynku, na działce na której ten budynek jest usytuowany.

Ponadto stosownie do treści z art. 4 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (tekst jednolity Dz. U. 178 z 2009 r. poz. 1380), to na właścicielu budynku ciąży obowiązek zapewnienia odpowiedniej ochrony przeciwpożarowej, a w szczególności przygotowanie budynku i terenu do prowadzenia akcji ratowniczej. Z przepisu tego wynika obowiązek zapewnienia odpowiedniego dojazdu do budynku dla samochodów straży pożarnej. (wyrok NSA z dnia 9 września 2003 r. sygn. akt IV SA 3858/01, LEX 187022).

O kosztach postępowania Sad orzekł na podstawie art. 200 p.p.s.a.

Wstrzymanie wykonania przedmiotowej uchwały uzasadnia przepis art. 152 p.p.s.a.